

[Niels Anker Kofoed]

bejde med nogen, der også har forstand på kvælstofproblemer, nemlig Statens Planteavl-forsøg og Landbohøjskolen. For der er en gammel lov, som i hvert fald ingen politisk beslutning kan ændre: at det er altid mindstefaktoren, der er afgørende for, hvilken vækst der er i et bestemt miljø.

Derfor mener jeg, det er rigtigt, at man, som miljøministeren nu gør, tager fat på fosforen. Kvælstof er en fejlfilosofi. Vi kan ikke løse problemerne ved at bekæmpe kvælstof; det er ikke dér, løsningen er.

Vi er enige om miljøproblematikken, men vi må tage lidt fat på årsagerne – hvordan ændrer vi synet på dem? Jeg synes, jeg kan se, at der er tegn til det i miljødebatten. Den er blevet mere afslappet, og sagligheden har fået bedre kår. Det synes jeg vi alle sammen kan være godt tilfredse med.

Gade (SF):

Det er ret morsomt at høre Venstremænd i denne debat. Vi har tidligere på dagen konstateret, at De Konservative i hvert fald var begyndt med tankevirkensomheden, uden at man tør sige det åbent. Men Venstres måde at argumentere på her – nu hr. Niels Anker Kofoed og før fru Hanne Severinsen – går jo ud på, at nu, når alle kan se det med egne øjne, så skal der undersøgelser og flere rapporter og ekspertudtalelser til.

Diskussionen om vandmiljøet og forureningen startede i denne sal i 1982 med et beslutningsforslag fra SF om indgreb over for landbruget, idet der var kommet nogle undersøgelser og nogle ekspertudtalelser. Men vi kunne ikke se det hele dengang, hvad angår havet, vi havde kun haft iltsvind én gang i Kattegat. Da sagde Venstre: Nej, vi kan se med vores egne øjne, at det er ikke så galt, som I siger. Men nu, hvor man kan se det, og hvor fiskerne kan se det, og hvor deres erhverv er truet, så siger Venstre: Det er sandelig dejligt, at vi er i en regering, der prioriterer sådan, at der ingenting skal ske på dette område.

Jeg synes, det er besynderligt at måtte konstatere, at man vil argumentere sådan. Men all right, det er så den nye måde, og det er så dér, man også ret trist må konstatere, at miljøministeren er kommet på det hold, der argumenterer på den måde.

Det, jeg vil tale om, er fiskerne. Spørgsmålet har været rejst tidligere i debatten om forureningen af vores vandmiljø, men det nye er rent faktisk, at fiskeriet – den ene af fiskeriets organisationer – nu aktivt går på banen og kræver øgede indgreb. Vi diskuterer prioritering i dag. Hvad siger vi så, når et erhverv – godt nok de mindste inden for det erhverv – kommer og påpeger, at deres erhverv er truet, og at de ikke bare kan se det med deres egne øjne, men at det betyder, at de ikke kan sejle længere, og at de ikke kan fiske længere? Ja, så siger regeringen, at vi har brug for en tænkepause, selv om den samtidig offentliggør tal, der viser, hvor galt det står til med landbruget.

Så er der nogen, der siger: Nej, vi ved ikke, hvad vi skal gøre over for landbruget; det er derfor, vi vil have en tænkepause. Jamen det ved vi da, det har vi diskuteret siden 1982. Vi ved godt, hvad overskrifterne er. Jeg vil godt spørge miljøministeren: Er der andre temaer over for landbruget end noget, der har med gødningshåndtering og -udbringning at gøre? Eller med indgreb over for kunstgødning? Er der andre temaer end de to temaer, fru miljøminister?

Jeg kan ikke se andre. Der har aldrig været andre temaer på bordet. Hvorfor melder miljøministeren så ikke, at vi vil lave udspil på et af de to temaer?

Jeg ved godt, at regeringen er imod kunstgødningsafgift. Jeg har forstået, at De Konservative er begyndt at tænke, at det kan være, at det var noget fornuftigt. Det er dejligt. Men vi har brug for indgreb nu af hensyn til fiskeriet.

Mit spørgsmål til fiskeriministeren, som har været på talerstolen tidligere, er: Hvorfor tør man ikke give fiskerne kompensation for den forurening, som truer deres erhverv? Jeg mener ikke alle fiskere, jeg mener de små, hårdest ramte fiskere. »Små« betyder mindre og dem, der ikke kan sejle væk fra de områder, hvor de er ramt. Hvorfor tør man ikke give dem en kompensation? Hvorfor tør man ikke bruge ordet?

Jeg har nok hørt, at fiskeriministeren siger, at vi gerne vil forhandle om at hjælpe dem. Men jeg synes, det er spændende at få frem i denne debat, hvorfor det egentlig ikke må hedde kompensation, kompensation for forureningen. Hvorfor skal man finde nogle andre udtryk for det, hvis man vil hjælpe dem? Jeg er glad for,